

V četných rodinách, ano, i v městských archívech jsou uschovány staré rodinné paměti, obsahující chronologické zápisy různých událostí, odehrávších se v jednotlivých místech. Ježto obsahují také mnoho jmen, jsou důležitým pramenem rodopisným. Jedním z nich je knížka, již chová v opise museum města Pelhřimova. Jsou to Paměti Filipa Ignatia Dremsy, hlásného v Pelhřimově. Přetiskl je a doplňky opatřil J. Fried v Vlastivědném sborníku českého jihovýchodu, vydávaném v Pelhřimově v letech 1919 - 1922. Autor pamětí, jenž byl ve službách města (pův. povoláním punčochář), snesl v zápiscích časově řazené události, jež se v Pelhřimově a širokém okolí odehrály. Jest to pokus o jakousi místní kroniku. Rodáci z místa a okolí najdou zde popsány i osudy jednotlivých rodů z Pelhřimova.

Západně odtud, ve Veselí nad Lužnicí, má své kořeny rod proslulého olomouckého tiskaře Aloise Škarnicla (16. 2. 1793 - 13. 3. 1848 Olomouc čp. 109). Jeho otec Antonín se narodil r. 1761 a zemřel 30. 3. 1837, děd Josef byl také ještě Olomoučanem (1728 - 27. 6. 1813). Praděd Jan Škarnicl (1696 - 5. 4. 1745) pak byl rodákem veselským z rodiny Pavla Škarnicla (1664 - 31. 5. 1740). Olomoucký přítel můj a rodopisný badatel Kratochvíl zachytil v Modré knize veselské (matrice) zápis datovaný létem 1736: „Jmenovali se Szkormiczil, přišli z Polska.“ Škarniclové měli v Olomouci tři tiskárny, po jedné v Uherské Skalici a Trenčíně, kde kdys produkovali stovky vzácných dřevorytin. V Olomouci, v jejich domě čp. 109, byly zřízeny třídy Slovanského gymnasia.

Mlýnářské rody Šebelů a Pravdů na dřívějším panském mlýně v Malenicích u Volyně jsou předmětem rodopisné studie archiváře F. Teplého ve feuilletonu časopisu Venkov ze dne 15. září minulého roku. Autor obšírně uvádí historii malenického mlýna. Z matričních zápisů i souvisejících archivních pramenů popisuje všechny jeho držitele. Roku 1666 se již na tomto mlýně připomíná Tomáš Šebele se ženou Kateřinou a jejich potomstvo tu žilo až do r. 1782. Od té doby držel malenický mlýn mlýnář Pavel Pravda, jehož rod tu je do dnešní doby. Rody Šebelů se jinak na Volyňsku připomínají v obcích Svaté Máří, Lčovicích a Černěticích. Rody Pravdů pak v obcích Mužín, Starov, Volyně, Mišovice, Milíkovice a Marcovice. Velmi pěkná rodová studie Šebelů a Pravdů je podrobně podána a doporučuji ji vřele našim badatelům, majícím příbuzenské vztahy k těmto jménům, jejich pozornosti.

de raie, de squalé, etc., préparée pour la gainerie.

Galvani (Louis), célèbre physicien et médecin, né à Bologne, découvrit les phénomènes électriques, appelés de son nom *galvanisme* (1737-1798).

galvanique adj. Qui a rapport au galvanisme: *expériences galvaniques*.

galvanisation [za-si-on] n. f. Action de galvaniser; la galvanisation du fer le protège contre l'oxydation. Son résultat.

galvaniser [zé] v. a. Soumettre à la pile voltaïque. *Galvaniser le fer*, le plonger dans un bain d'oxyde de zinc, pour le recouvrir d'une couche de zinc métallique. *Fig. Donner une vie, une énergie passagère: paroles qui galvanisent.*

Galvani.

Z jiného mlýna: Dnes mi došla upřesňující zpráva a potvrzuje, že potomek rodu italského fysika Galvaniho žije na Moravě. Je to Alois Galvani, právě zaměstnaný ve mlýně Františka Koláře v Podhradní Lhotě čp. 36 u Bystřice pod Hostýnem. Otec tohoto Aloise Galvaniho, jménem Francesco, se narodil r. 1863 v italské Parmě a též u nás doposud žije v Krčmani čp. 94. Aloisův děd Eugenio žil v letech 1822 - 1864. Praděd Antonín Galvani přišel na Moravu v roce 1796, když v jeho zemi vznikla Cisalpinská republika, pro kterou neoptoval (*opce - právo výběru, volby, pozn. red.*). Bratr jeho - slavný fysik Luigi A. Galvani - rovněž tenkrát pro republiku neoptoval a byl svržen z úřadu profesora na universitě v Bologni.

Koncem měsíce června zastihlo mne smutné oznámení o úmrtí rodopisného badatele Patera Václava Pulce. Tento konsistorní rada, arcikněz vodňanský a děkan v Zahájí, zemřel náhle 23. 6. 1944 ve věku 68 let a ve 46. roce kněžství. Znamenám zde pro budoucnost, že narodil se 12. 8. 1876 v Chotýčanech jako syn tamního malorolníka Václava Pulce a jeho manželky Marie, rozené Vaňkové. Studoval na gymnasiu v Budějovicích (mat. 1894) a theologii v budějovickém semináři. Dne 18. 12 1898 vysvěcen na kněze. Krátkou dobu pobyl jako kaplan v Aussergefeld (Kvilda) na Šumavě, dále v Bošilci, kde ustanoven administrátorem. I další čtyři léta byla šumavská - kaplanoval ve Velharticích. Od r. 1905 po 20 let byl kaplanem v Hosíně. Roku 1925 byl vyjmenován správcem fary zahájské, kde zemřel. Členem Rodopisné společnosti v Praze byl od jejího založení r. 1929. Ve svém předposledním působišti Hosíně, kde se nalézají nejstarší jihočeské matriky, excerpoval tyto pro připravovanou svou práci „Rodové zápisy na Hlubocku“. Záznamy neustále doplňoval u příležitosti svých vikářských visitací jihočeských far. Také byl iniciátorem zveřejnění nejstaršího farského urbáře Zahájí (zpracoval archivář dr. Salaba v Českém archivu). Obsáhlou knihovnu, sbírku rodových jmen Hlubocka a rodové zápisy převzal nyní bratr zesnulého, děkan Jan Evangelista Pulec, biskupský notář a farář v Libniči u Budějovic.

Spisování dnes ukončím přece jen zprávou příznivější. Pan Wan der Abeele, schwarzenberský lesmistr ve výslužbě (Krumlov, Bahnhofstrasse 204), má zpracovány rodokmeny Schallerů z Konopiště, Stroufků v Jemništi u Postupic a Berlů z Benešova u Prahy. Dále rody vesměs z Třeboně - Kratochvíl, Reiter, Rádl, Götz, a k tomu rod Fantů z Trhových Svin, Váchů - Wachů z Buštěhradu, Malců z Čelechovic- fara Smečno, Kreutzerů v Jindřichově Hradci, Prayerů z Netolic, Fontanů a Waldhauserů z Adamova u Budějovic a rodu Metzů z Budějovic. Badatel pan Abeele ochotně žadatelům poskytne či vymění rodové zápisy těchto rodin a vděčně sbírá i další doplňující data genealogická. Koresponduje česky i německy.

Pozn. red.: Emilo Abeele (1872 - 1952) - jeho osobní fond dnes uchovává českokrumlovská pobočka SOA Třeboň. Fond obsahuje mj. osobní doklady, korespondenci, výpisy, rozrody, vývody a rodokmeny rodu Abeele a šedesáti spřízněných rodin. Fond je opatřen inventárním soupisem z r. 1969. Ilustrace: Larousse ..., Paris 1940.